

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Danuta Kasprzyk

Sędzia: Piotr Kurczewski

Ławnicy: Barbara Grzechowiak, Danuta Kałasz, Janina Kukurenda

Protokolant sądowy: p.o. Paulina Dubicka

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Stare Miasto w Poznaniu Marka Polaka

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2020 roku, 12 marca, 22 marca 2021 roku sprawy

A. D. (1) syna J. i T. zd. R., urodzonego (...) we W.

oskarżonego o to, że:

w okresie od co najmniej 17 stycznia 2020 roku do 19 stycznia 2020 roku w miejscowości F., gmina Ł., znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją konkubiną T. M. (1) w ten sposób, że znieważał słowami uznawanymi powszechnie za obelżywe, groził pozbawieniem życia, a nadto stosował wobec niej przemoc polegającą na uderzaniu ją pięścią w głowę, twarz, klatkę piersiową, okolice ud, a w dniu 19 stycznia 2020 roku działając z zamiarem bezpośredniego pozbawienia życia usiłował ją zabić w ten sposób, że zadał wymienionej nożem o długości ostrza 19,5 cm co najmniej sześć uderzeń w okolice ramienia lewego i lewej strony klatki piersiowej, w czasie gdy pokrzywdzona siedziała w fotelu lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonej z miejsca zdarzenia powodując w ten sposób u pokrzywdzonej obrażenia w postaci dwóch ran na tylnobocznej powierzchni ramienia lewego, trzech ran na lewej bocznej powierzchni tułowia w rzucie szóstego międzyżebra, w linii pachowej środkowej, rany na przedniej lewej powierzchni klatki piersiowej powyżej łuku żebrowego na linii środkowo-obojęczykowej oraz obrażenia w postaci sińców okularowych obustronnych, sińca na bocznej prawej powierzchni twarzy w okolicy czołowo skroniowej, sińca na całej bocznej lewej powierzchni twarzy, sińca wargi górnej, sińca w okolicach trzonu żuchwy po stronie lewej, kompleksów sińców na przedniej powierzchni ramienia lewego, sińca na grzbietowej powierzchni palca ręki lewej, kompleksu sińców na bocznej powierzchni ramienia prawego, sińca tylnej powierzchni łokcia prawego, kompleksu sińców uda lewego oraz złamania żebra 8 po stronie lewej, które to obrażenia naruszyły prawidłowe czynności narządów ciała na czas nie dłuższy niż siedem dni

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Oskarżonego **A. D. (1)** w miejsce zarzucanego mu przestępstwa uznaje za winnego tego, że

1. w dniu 17 stycznia 2020 roku w miejscowości F., gmina Ł. poprzez uderzanie T. M. (1) otwartą ręką oraz pięściami w głowę, twarz, klatkę piersiową i okolice ud spowodował u niej obrażenia w postaci sińców okularowych obustronnych, sińca na bocznej prawej powierzchni twarzy w okolicy czołowo skroniowej, sińca na całej bocznej lewej powierzchni twarzy, sińca wargi górnej, sińca w okolicach trzonu żuchwy po stronie lewej, kompleksów sińców na przedniej powierzchni ramienia lewego, sińca na grzbietowej powierzchni palca ręki lewej, kompleksu sińców na bocznej powierzchni ramienia prawego, sińca tylnej powierzchni łokcia prawego, kompleksu sińców uda lewego oraz złamania

żebra 8 po stronie lewej, które to obrażenia naruszyły prawidłowe czynności narządów ciała na czas nie dłuższy niż siedem dni, przy czym jednocześnie znieważał ją kierując pod jej adresem słowa uznane powszechnie za wulgarne i obraźliwe tj. za winnego przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

w dniu 19 stycznia 2020 roku w miejscowości F., gmina Ł. działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia T. M. (1) usiłował ją zabić w ten sposób, że zadał wymienionej nożem o długości ostrza 19,5 cm co najmniej sześć uderzeń w okolice ramienia lewego i lewej strony klatki piersiowej, w czasie gdy pokrzywdzona siedziała w fotelu lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonej z miejsca zdarzenia powodując w ten sposób u pokrzywdzonej obrażenia w postaci dwóch ran na tylnobocznej powierzchni ramienia lewego, trzech ran na lewej bocznej powierzchni tułowia w rzucie szóstego międzyżebra, w linii pachowej środkowej, rany na przedniej lewej powierzchni klatki piersiowej powyżej łuku żebrowego na linii środkowo-obojęzykowej, które to obrażenia naruszyły prawidłowe czynności narządów ciała na czas nie dłuższy niż siedem dni tj. za winnego przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności.

2. Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec A. D. (1) kary łączy i wymierza mu karę łączną 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności.

3. Na podstawie art. 41a § 1 k.k. orzeka zakaz zbliżania się oskarżonego do pokrzywdzonej T. M. (1) na odległość nie mniejszą niż 20 metrów przez okres 5 (pięciu) lat.

4. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego A. D. (1) z obowiązku zwrotu kosztów postępowania i nie wymierza mu opłaty.

SSO Danuta Kasprzyk SSO Piotr Kurczewski

Barbara Grzechowiak Danuta Kałasz Janina Kukurenda

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 223/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnym czynu, sąd może			

ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	A. D. (1)	<p>A. D. (1) został oskarżony o popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p> <p>W ramach zarzucanego czynu sąd uznał, iż oskarżony jest winny tego, że</p> <p>1. w dniu 17 stycznia 2020 roku w miejscowości F., gmina Ł. poprzez uderzanie T. M. (1) otwartą ręką oraz pięściami w głowę, twarz, klatkę piersiową i okolice ud spowodował u niej obrażenia w postaci sińców okularowych obustronnych, sińca na bocznej prawej powierzchni twarzy w okolicy czołowo skroniowej, sińca na całej bocznej lewej powierzchni twarzy, sińca wargi górnej, sińca w okolicach trzonu żuchwy po stronie lewej, kompleksów sińców</p>	

na przedniej powierzchni ramienia lewego, sińca na grzbietowej powierzchni palca ręki lewej, kompleksu sińców na bocznej powierzchni ramienia prawego, sińca tylnej powierzchni łokcia prawego, kompleksu sińców uda lewego oraz złamania żebra 8 po stronie lewej, które to obrażenia naruszyły prawidłowe czynności narządów ciała na czas nie dłuższy niż siedem dni, przy czym jednocześnie znieważał ją kierując pod jej adresem słowa uznane powszechnie za wulgarne i obraźliwe tj. za winnego przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2.w dniu 19 stycznia 2020 roku w miejscowości F., gmina Ł. działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia T. M. (1) usiłował ją zabić w ten sposób, że zadał wymienionej nożem o długości ostrza 19,5 cm co najmniej sześć uderzeń w okolice ramienia lewego i lewej strony klatki piersiowej, w czasie gdy pokrzywdzona siedziała w fotelu lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonej z miejsca zdarzenia powodując w ten sposób u pokrzywdzonej obrażenia w postaci dwóch ran na tylnobocznej powierzchni ramienia lewego, trzech ran na lewej

		<p>bocznej powierzchni tułowia w rzucie szóstego międzyżebra, w linii pachowej środkowej, rany na przedniej lewej powierzchni klatki piersiowej powyżej łuku żebrowego na linii środkowo-obojęzycznej, które to obrażenia naruszyły prawidłowe czynności narządów ciała na czas nie dłuższy niż siedem dni tj. za winnego przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>T. M. (1) i A. D. (1) żyli w konkubinacie. W listopadzie i w grudniu 2019 roku A. D. (1) pobił T. M. (1) (za co został skazany nieprawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 1 lipca 2020 roku, II K 668/19, k. 470). Po tych zdarzeniach rozstali się. Ponownie zamieszkali wspólnie 31 grudnia 2019 roku, w O. w miejscu zamieszkania A. D. (1), a od 9 stycznia 2020 roku mieszkali razem u T. M. (1) w F..</p> <p>Żyli zgodnie do dnia 17 stycznia 2020 roku. W tym dniu A. D. (1) będąc pod wpływem alkoholu zaczął wyzywać T. M. (1) bez powodu. Krzyczał na nią: "ty krowo, wiedzmo, ty baranie" . Następnie zaczął</p>	wyjaśnienia A. D. (1)	k. 448-449 w zw. z k. 125-127, 146-147, 300-300a	

ją szarpać chwytając za odzież, uderzać otwartą ręką a także pięściami w twarz, głowę, w ramiona, uda. W trakcie tego bicia T. M. (1) przewróciła się na podłogę. A. D. (1) przysiadł nad nią i uderzał ją dalej w okolice żeber. T. M. (1) udało się wyswobodzić, uciekła na klatkę schodową i zadzwoniła po policję, po interwencji której A. D. (1) opuścił jej mieszkanie.

W wyniku tego zdarzenia doznała obrażeń ciała w postaci: sińców okularowych obustronnych, sińca na bocznej prawej powierzchni twarzy w okolicy czołowo skroniowej, sińca na całej bocznej lewej powierzchni twarzy, sińca wargi górnej, sińca w okolicach trzonu żuchwy po stronie lewej, kompleksów sińców na przedniej powierzchni ramienia lewego, sińca na grzbietowej powierzchni palca ręki lewej, kompleksu sińców na bocznej powierzchni ramienia prawego, sińca tylnej powierzchni łokcia prawego, kompleksu sińców uda lewego oraz złamania żebra 8 po stronie lewej, które to obrażenia naruszyły prawidłowe czynności narządów ciała na czas nie dłuższy niż siedem dni.

W dniu 17 stycznia 2020 roku w godzinach wieczornych A. D. (1)

wrócił do mieszkania T. M. (1), zaczął dobijać się do drzwi. T. M. (1) nie chciała go wpuścić więc wykopał drzwi do mieszkania, uszkadzając je. Zaczął znowu się awanturować, więc T. M. (1) uciekła do sąsiadki i zadzwoniła po policję. Na interwencję przyjechał m.in. M. G. z KP C.. T. M. (1) powiedziała o awanturze, uszkodzonych drzwiach i chciała by A. D. (1) opuścił jej mieszkanie. Ten mówił, że kocha T. ale na jej życzenie zabrał swoje rzeczy i opuścił mieszkanie. Policjanci dokonali badania obu osób na zawartość alkoholu i oboje byli w stanie nietrzeźwym. Po pewnym czasie A. D. (1) wrócił do domu T. M. (1), wszedł bez przeszkód, bo drzwi były uszkodzone. T. M. (1) wówczas źle się czuła, nie mogła złapać oddechu, na jej twarzy i ciele zaczęły pojawiać się sińce , przykładała sobie na obolałe i zapuchnięte miejsca zimne ręczniki i ziemniaki. A. D. (1) spał na fotelu.

W dniu 18 stycznia 2020 roku T. M. (1) ponownie wezwała policję z powodu awantury wywołanej przez A. D. (1). Ok. 6.00 udała się do sąsiadki M. C. i prosiła ją o udostępnienie telefonu, mówiąc "on mnie zabije". Około godziny 7.00 przybył do mieszkania T. M. (1) na interwencję S. B. z KP C.,

któremu T. M. (1) zgłosiła awanturę i uszkodzenie drzwi. Powiedziała, iż A. D. (1) wyszedł godzinę temu. W trakcie patrolowania miejscowości policjanci spotkali A. D. (1), który oświadczył, że wraca do swojego miejsca zamieszkania. A. D. (1) jednak wrócił do mieszkania T. M. (1), był spokojny, przeproszał ją i naprawiał drzwi.

W dniu 19 stycznia 2020 roku A. D. (1) przyniósł do domu wódkę - butelkę o pojemności 0,5 litra i wspólnie ją pili. A. D. (1) pił jeszcze piwo. T. M. (1) przysnęła na fotelu, mając nogi poparte o pufę. W pewnym momencie ocknęła się i zobaczyła, że A. D. (1) stoi nad nią, okraczył ją w ten sposób, że jej nogi znalazły się pomiędzy jego nogami. Chwytał ją za lewą ramię, przytrzymał, lekko obrócił. W prawej ręce trzymał nóż - był to nóż kuchenny należący do T. M. (1), o długości ostrza 9 cm, z białą rękojeścią. Zadał T. M. (1) co najmniej 6 ciosów w lewą stronę klatki piersiowej oraz lewe ramię. Cały czas trzymał T. M. (1) i ta widziała zadawanie ciosów. W tym czasie mówił "zabiję cię ty szmato, zobaczysz że cię zabije". T. M. (1) wyrywała się, próbowała się oswobodzić, w końcu jej się to udało i uciekła z mieszkania na klatkę schodową. Wołała pod

blokiem o ratunek, mówiła że boi się wrócić do domu, jej krzyki słyszeli sąsiedzi M. C. i M. K.. Potem poszła do M. C., ta widziała że T. M. (1) jest cała zakrwawiona. Zadzwoiła na policję

Na interwencję (około godziny 20.15) przyjechali P. R. (1) i C. O. (1). Ze zgłoszenia wiedzieli, że chodzi o awanturę z użyciem noża. Już na klatce schodowej zauważyli ślady krwi, weszli do mieszkania T. M. (1) - drzwi były otwarte. W przedpokoju był oskarżony, spokojny, mówił że nic nie zrobił, że T. kocha. Z pokoju wyszła T. M. (1), jej odzież na wysokości klatki piersiowej i ud była pokryta krwią. Ubrana była w sweter, który w pewnym momencie zdjęła, policjanci widzieli ślady obrażeń na jej ramionach. Twarz miała opuchniętą i zasiniałą, jak to opisał C. O. jego kolega trenuje boks i powiedział, że po żadnej walce nie wyglądał tak jak p. T.. Policjanci wezwali karetkę pogotowia i nakłonili T. M. (1) by skorzystała z pomocy lekarskiej, ta bowiem nie chciała takiej pomocy. W mieszkaniu na stole ujawniono nóż, widocznie zakrwawiony, oskarżony mówił że kroił nim chleb. Po zabraniu T. M. (1) przez pogotowie, a oskarżonego na komisariat mieszkanie zostało zaplombowane.

Wcześniej T. M. (1) zgłaszała policji że oskarżony zabrał i "rozwalił" jej telefon, a policjanci faktycznie znaleźli rozbity telefon komórkowy w pokoju pod kaloryferem. Wykonano też badanie na zawartość alkoholu: T. M. (1) 0,95 ml/l (godz. 21.18), A. D. (1) 0,77 mg/l (godz. 21.29).

W wyniku tego zdarzenia T. M. (1) doznała obrażeń ciała w postaci: dwóch ran na tylnobocznej powierzchni ramienia lewego, trzech ran na lewej bocznej powierzchni tułowia w rzucie szóstego międzyżebra, w linii pachowej środkowej, rany na przedniej lewej powierzchni klatki piersiowej powyżej łuku żebrowego na linii środkowo-obojęzycznej, które to obrażenia naruszyły prawidłowe czynności narządów ciała na czas nie dłuższy niż siedem dni i naraziły ją na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia.

Badanie z zakresu genetyki sądowej wykazało, że zabezpieczony nóż jest przedmiotem, za pomocą którego zadano ciosy T. M. (1).

zeznania świadka T. M. (1)

k. 515- 519 w zw. z
k. 23-24, 29-33, 63-64,
212-213, 309-311

zeznania świadka S. B.	k. 450 w zw. z k. 72-73	
zeznania świadka P. R. (2)	k. 451-452 w zw. z k. 37-38	
zeznania świadka C. O. (1)	k. 452-454 w zw. z k. 34-35	
zeznania świadka M. G.	k. 454-455 w zw. z k. 69-70	
zeznania świadka M. K.	k. 455-456 w zw. z k. 25-26	
zeznania świadka M. C.	k. 456-457 w zw. z k. 17-18	
zeznania świadka J. K.	k. 457-458	
opinia biegłego J. O.	k. 513- 515 w zw. z k. 59-60, k. 365-368	
zeznania świadka P. C.	k. 519-520	
dokumenty: karta informacyjna leczenia T. M. , protokół oględzin miejsca, protokół zatrzymania osoby , badania na zawartość alkoholu, protokół zatrzymania rzeczy, protokół oględzin osoby, zdjęcia, zawiadomienia o wykonywaniu kary, opinia z zakresu genetyki sądowej , odpis nieprawomocnego wyroku w sprawie II K 668/19	k. 2-5, 6-7, 8, 158-159, 10-11, 12-15, 21-22, 50-51, 83-86, 91-92, 97-98, 103-104, 105-106, 140-141, 108-110, 111-120, 138 , 380 , 175-179, 269-279, 470	
A. D. (1) ma 45 lat, jest rozwiedziony, jest ojcem 4 dzieci, pozbawionym praw rodzicielskich wobec małoletnich dzieci, nie płaci alimentów. Jest osobą uzależnioną od alkoholu, nie leczył się (mimo zobowiązania sądu		

<p>do podjęcia terapii), nie pracuje. Był kilkakrotnie karany: za prowadzenie pojazdu mechanicznego pod wpływem alkoholu w 2015 roku, za znęcanie w 2015 roku, dwukrotnie za prowadzenie pojazdu mechanicznego pomimo orzeczonego zakazu w 2016 i 2019 roku.</p> <p>Oskarżonego poddano jednorazowemu badaniu sądowo - psychiatrycznemu. U A. D. (1) nie rozpoznano choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. W chwili czynu miał on zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Zdaniem biegłych wobec oskarżonego należy zastosować środek w postaci skierowania na terapię uzależnień w warunkach stacjonarnych. W razie wymierzenia kary pozbawienia wolności może on odbywać terapię odwykową w ramach pobytu w zakładzie karnym.</p>			
<p>dokumenty: karta karna, dokumentacja lekarska , odpisy wyroków, opinia</p>	<p>181-182, 205, 266a, 212, 226, 228, 230, k. 315</p>		
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany,</p>	

		jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	wyjaśnienia A. D. (1)	<p>sąd wyjaśnieniom oskarżonego nie dał wiary. Oskarżony przyznał jedynie, iż wziął nóż, owinął jego ostrze w szmaty i nóż ten przyłożył do ramienia T. M. (1). Zrobił tak bo chciał ją sprowokować by oddała mu pieniądze i skierowanie. Jak twierdzi chciał wyjechać na leczenie psychiatryczne a T. nie chciała by wyjeżdżał więc schowała mu pieniądze i skierowanie. Stwierdził, że do całego zdarzenia doszło dlatego, że oboje byli pod wpływem alkoholu i oboje zrobili sobie krzywdę. Stwierdził, że nie chciał zabić T. M. (1), kocha ją.</p> <p>Sąd nie dał wiary tym wyjaśnieniom ponieważ one całkowicie abstrahują od ustalonych faktów.</p>	

T. M. (1) miała co najmniej 6 ran ciętych na ciele i takowe nie mogły powstać w wyniku jedynie przyłożenia ostrza noża, i to zawiniętego w szmaty, do jej ramienia. Ponadto miała liczne siniaki na twarzy, udach, złamane żebro, a wersja prezentowana przez oskarżonego w żaden sposób nie tłumaczy okoliczności powstania tych obrażeń. Wersja ta nie jest spójna nie tylko z zeznaniami pokrzywdzonej, ale w zasadzie wszystkich pozostałych świadków.

W ocenie sądu deklaracja oskarżonego, że pokrzywdzonej zabić nie chciał jest jedynie formą obrony, jest gołosłowna, nie w stanie faktycznym nie wskazuje na to, by zamiar taki mu nie towarzyszył. Nie sposób abstrahować od ilości i umiejscowienia ran, sposobu działania i użytego narzędzia, a nadto postawa oskarżonego po czynie wskazuje, że los pokrzywdzonej był mu całkowicie obojętny - nie udzielał jej pomocy, nie wezwał pomocy, a jego postawa była nakierowana wyłącznie na osobę własną - mówił policji że to ktoś z zewnątrz mieszkania wyrządził T. krzywdę. Chodziło mu tylko o odsunięcie podejrzenia od jego osoby.

zeznania świadka T. M. (1)

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, są one w ocenie sądu przekonujące, szczerze, jednocześnie wyważone. Świadek przedstawia fakty tak jak je zapamiętała, nie ukrywając tego iż pewne elementy zdarzeń mylą jej się np. w zakresie umiejscowienia w czasie czy poszczególnych sekwencji zdarzeń

Świadek zeznała, iż zdarzenie z dnia 19 stycznia 2020 roku zapadło jej w pamięć i sąd daje temu wiarę. Fakt taki znajduje wyraz w relacji świadka oraz w postawie prezentowanej przez świadka na rozprawie. Zeznając w toku całego postępowania świadek konsekwentnie podaje, iż w dniu 19.01.2020 roku została zaatakowana przez oskarżonego nożem, opisuje w jakiej pozycji się znajdowała, widziała nóż w ręku oskarżonego, widziała zadawane sobie ciosy, opisała własne reakcje i zachowanie jako reakcję na działania oskarżonego. Jej relacja jest nie tylko spójna i konsekwentna ale znajduje również potwierdzenie w treści zeznań świadków - policjantów którzy wiedzieli T. M. bezpośrednio po tym zdarzeniu oraz w treści dokumentu oględzin i opinii biegłego. Wydaje

się, że w relacji z oskarżonym to zdarzenie faktycznie było dla świadka przełomowym, traumatycznym, przekonującym o tym że oskarżony faktycznie może ją zabić - świadek oskarżonemu tego zachowania nie wybaczyła, miała niesprecyzowane odczucia w zakresie przeprosin oskarżonego. Świadek również precyzyjnie opisała to w jaki sposób została pobita przez A. D. (1) w dniu 17 stycznia 2020 roku i ta jej relacja znajduje potwierdzenie w wynikach obdukcji lekarskiej. Świadek opisała również sekwencje zdarzeń następujących pomiędzy pobiciem jej w dniu 17.01.2020 roku, a atakiem na nią w dniu 19.01.2020 roku, ale w tym zakresie świadek nie jest precyzyjna w zakresie chronologii. To kiedy w tym okresie interweniowała policja i czego te interwencje dotyczyły sąd ustalił na podstawie zeznań policjantów. Niemniej w zakresie faktów relacje te są zbieżne np. że raz oskarżony wyszedł z jej mieszkania przed interwencją policji, że raz interwencja była z powodu awantury i uszkodzonych drzwi.

W ocenie sądu z relacji świadka wynika, że nie do końca świadek jest świadoma

tego kiedy doznała jakich obrażeń ciała. Z jej zeznań w postępowaniu przygotowawczym wynika, że w dniu 17 stycznia 2020 roku nie zgłosiła na policji faktu pobicia i nie skorzystała z pomocy lekarskiej. Na drugi dzień zaczęły na jej ciele pojawiać się sińce (w miejscach wskazanych jako te, w które otrzymywała ciosy) i odczuwała ból w okolicach żebra. Stosowała domowe sposoby leczenia (okłady). Nie jest więc świadek konsekwentna twierdząc na rozprawie, iż sińce na twarzy i złamanie żebra miały miejsce 19.01. ponieważ sińce wyszły dopiero na drugi dzień tj. 20.01. 20.01.2020 roku świadek była na obdukcji i wówczas lekarz obserwował już fazę gojenia niektórych sińców (opis barwy sińców w protokole oględzin). Ponadto nie mogła obrażeń twarzy i okolic żeber doznać 19.01.2020 roku skoro konsekwentnie podaje, iż w tym dniu nie została pobita, a ciosy były jej zadawane nożem w okolice ud i klatki piersiowej - nie głowy czy twarzy.

W dniu 13 maja 2020 roku T. M. (1) skierowała do Prokuratury pismo w którym stwierdza, że przyczyną zajścia w dniu 19.01.2020 roku był alkohol, nie tylko A. D. jest winien tej sytuacji

	<p>i że oboje będąc pod wpływem alkoholu nie do końca mieli świadomość tego co się stało. (k. 291). Pokrzywdzona wyjaśniła, że do przesłania tego pisma skłoniły ją wyrzuty sumienia ponieważ uznała, że A. D. będąc pod wpływem alkoholu został przez nią sprowokowany. Sąd nie ustalił w stanie faktycznym zachowania T. M. które można by uznać za prowokowanie do działania podjętego przez A. D. w dniu 19.01.2020 roku, natomiast bez wątplenia istotną przyczyną tego zachowania był spożyty przez oskarżonego alkohol.</p>	
<p>zeznania świadka S. B.</p>	<p>sąd dał wiarę zeznaniom świadka, świadek opisał interwencję w domu T. M. (1) w dniu 18 stycznia 2020 roku w godzinach porannych, stwierdził przed sądem, iż widział jakieś obrażenia na twarzy p. M. ale nie pamięta czy to były siniaki czy zadrapania</p>	
<p>zeznania świadka M. G.</p>	<p>sąd dał wiarę zeznaniom świadka, świadek interweniował w domu T. M. (1) w dniu 17 stycznia 2020 roku w godzinach wieczornych i opisał przebieg tej interwencji, jego zeznania znajdują potwierdzenie w treści notatki urzędowej k. 68</p>	

zeznania świadka P. R. (2)	<p>sąd dał wiarę zeznaniom świadka nie znajdując podstaw do kwestionowania ich prawdziwości, świadek interweniował w domu T. M. (1) w dniu 19.01.2020 roku i opisał przebieg tej interwencji , w ocenie sądu podał fakty tak jak je zapamiętał, a relacja świadka koreluje z relacją T. M. (1). Świadek opisał stan w jakim zastali T. M. (1), opisał iż oskarżony był zakrwawiony, sam miał ranę głowy, ale ona nie krwawiła.</p>	
zeznania świadka C. O. (1)	<p>sąd dał wiarę zeznaniom świadka nie znajdując podstaw do kwestionowania ich prawdziwości, świadek interweniował w domu T. M. (1) w dniu 19.01.2020 roku i opisał przebieg tej interwencji , świadek podobnie jak P. R. (2) opisał stan w jakim znaleźli w domu T. M. (1) oraz oskarżonego, opisał sposób ich zachowania. Opis widocznych dla świadka obrażeń ciała T. M. (1) oraz widoku jej zakrwawionej odzieży świadek przedstawiał bardzo sugestywnie. Zeznania świadka cechują się obiektywizmem np. świadek zna T. M. (1) jako osobę nadużywającą alkoholu ale obiektywnie stwierdził iż nie wie czy ona i p. D. byli pod wpływem alkoholu. Świadek podobnie jak</p>	

	<p>P. R. (2) potwierdził, i że oskarżony był w momencie interwencji spokojny, mówił że T. kocha, twierdził iż "zrobił" jej to ktoś z zewnątrz.</p>	
<p>zeznania świadka M. K.</p>	<p>sąd dał wiarę zeznaniom świadka chociaż dla odtworzenia przebiegu zdarzeń z dni 17-19 stycznia 2020 roku zeznania te nie miały większego znaczenia. Świadek generalnie przez dwa dni słyszał awantury, krzyki i hałasy dochodzące z mieszkania T. M. (1), potwierdził iż takie awantury zdarzały się gdy był tam p. D. i z reguły był też alkohol, w trakcie takich awantur p. M. z reguły wychodziła na klatkę schodową i szła po pomoc do sąsiadek, w dniu 19 stycznia słyszał jak p. T. mówi, iż boi się wrócić do mieszkania</p>	
<p>zeznania świadka M. C.</p>	<p>sąd dał wiarę zeznaniom świadka, korelują one z treścią zeznań T. M. (1)</p>	
<p>zeznania świadka J. K.</p>	<p>sąd dał wiarę zeznaniom świadka nie znajdując podstaw do ich kwestionowania, świadek w dniu 17 stycznia 2020 roku wzywał policję w związku z awanturą w mieszkaniu T. M. (1), o zdarzeniu w dniu 19 stycznia świadek dowiedział się z Internetu</p>	
<p>zeznania świadka P. C.</p>	<p>zeznaniom świadka P. C. sąd dał wiarę ale</p>	

	<p>nie wniosły one nic istotnego do sprawy, o zdarzeniu świadek dowiedział się we wtorek od M. C., rozmawiał też z pokrzywdzoną, która po krótko przedstawiła mu zdarzenia. Świadek twierdzi iż od policjanta dowiedział się, że oskarżony jego pomawia o pobicie i pocięcie T. M. (1). T. M. (1) opisał jako osobę spokojną, nie awanturującą się</p>	
opinia biegłego J. O.	<p>Opinię biegłego - tak pisemną jak i ustną na rozprawie - sąd uznał za rzetelną, fachową, obiektywną i przekonującą. Biegły w sposób jasny i klarowny opisał obserwowane u pokrzywdzonej rany, wyjaśnił mechanizm ich powstania oraz możliwy czas ich powstania, jak również wypowiedział się na temat zagrożenia jakie dla życia lub zdrowia pokrzywdzonej stworzyły te konkretne obrażenia.</p> <p>Na podstawie opinii biegłego sąd ustalił, a w zasadzie potwierdził jako pewną, tę wersję zeznań pokrzywdzonej z jakiej wynika iż obrażeń ciała jakie skutkowały następnie pojawieniem się sińców oraz złamaniem żebra, pokrzywdzona doznała w dniu 17 stycznia 2020 roku, a więc na 3 dni przed badaniem. Opisany i szczegółowo</p>	

wyjaśniony przez biegłego mechanizm powstawania i procesu gojenia sińców przekonuje, że przynajmniej część z nich w dniu 20.01.2020 roku była w fazie gojenia i to w fazie zaawansowanej.

Przekonujące są dla sądu wywody biegłego odnośnie faktycznego bezpośredniego narażenia pokrzywdzonej na powstanie skutku w postaci zgonu. Biegły szczegółowo podał jakie organa wewnętrzne były narażone na urazy w wyniku ciosów nożem zadawanych w klatkę piersiową i przekonująco argumentował na temat możliwych skutków.

Sąd dał wiarę biegłemu iż nie badał głębokości ran, nie miał możliwości ich penetracji w sytuacji gdy pokrzywdzona była już zaopatrzona. Z opinii biegłego oraz protokołu oględzin wynika iż dwu ran ciętych na ramieniu lewym jedna wymagała zaopatrzenia szwami chirurgicznymi o długości 4 cm. Pozostałe rany cięte - w tym te na klatce piersiowej - zostały zaopatrzone plastrami, lub pozostały bez zaopatrzenia. Ich rozmiary to od 1,5 cm do 5 cm. Ran ciętych ujawniono 6.

dokumenty: karta
informacyjna leczenia
T. M. , protokół

sąd dał wiarę wszystkim dokumentom zebranym w aktach sprawy. W

<p>ogłędzin miejsca, protokół zatrzymania osoby , badania na zawartość alkoholu, protokół zatrzymania rzeczy, protokół ogłędzin osoby, zdjęcia, zawiadomienia o wykonywaniu kary, opinia z zakresu genetyki sądowej , odpis nieprawomocnego wyroku w sprawie II K 668/19</p>	<p>zasadniczej większości mają one charakter dokumentów urzędowych, stanowią relację z czynności podejmowanych przez organa śledcze i dowody ustaleń czynionych np. bezpośrednio na miejscu przestępstwa czy też z udziałem osób pokrzywdzonej i oskarżonego, ich treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron, podobnie jak treść kolejno przytoczonych dokumentów - karty karnej, wywiadu środowiskowego, odpisów wyroków czy opinii biegłych psychiatrów - którym to dokumentom też sąd dał wiarę, opinie uznając za obiektywną i przydatną dla rozstrzygnięcia w sprawie.</p>		
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1 i 2	A. D. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>A. D. (1) został oskarżony o popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p> <p>W ramach zarzucanego mu przestępstwa sąd na podstawie ustalonego stanu faktycznego przyjął, iż A. D. (1) dopuścił się popełnienia dwu odrębnych przestępstw.</p> <p>W dniu 17 stycznia 2020 roku A. D. (1) dokonał pobicia T. M. (1). Uderzał ją rękoma i pięściami w głowę, twarz, tułów, w okolice żeber i spowodował u niej opisane wyżej obrażenia ciała, które naruszyły czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni. Jednocześnie oskarżony wyzywał T. M. (1) słowami wulgarnymi i obraźliwymi. Tym samym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p> <p>W dniu 19 stycznia 2020 roku A. D. (1) chciał pozbawić życia T. M. (1). W tym celu wziął nóż kuchenny o długości ostrza 19,5 cm</p>			

i zadał pokrzywdzonej co najmniej 6 ciosów tym nożem w klatkę piersiową po jej lewej stronie i w lewe ramię. W momencie zadawania ciosów pokrzywdzona leżała ułożona na fotelu i pufie, oskarżony próbował ją unieruchomić poprzez zablokowanie jej nóg własnymi oraz chwyt za ramię. Oskarżony działał w stanie upojenia alkoholowego, a pokrzywdzona nie pozostawała bezwolna ponieważ widząc jak zadaje jej ciosy próbowała się uwolnić, lawirując ciałem, wykręcając się, tak by uciec i to ostatecznie się jej udało. Oskarżony swojego celu w postaci pozbawienia życia T. M. (1) nie osiągnął ponieważ tej udało się uwolnić z jego chwytu, uciec i wezwać pomoc. W ocenie sądu ostateczna nieskuteczność w działaniu oskarżonego wynikała również ze stanu jego upojenia alkoholowego, który to stan jak powszechnie wiadomo spowalnia ruchy i czyni osobę mniej dokładną w działaniu.

Sąd ustalił, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim. Świadczy o tym sposób działania oskarżonego: zaatakował pokrzywdzoną gdy ona wpół spała, była w pozycji leżącej, oskarżony stał na nią i mógł wykorzystać swoją przewagę fizyczną, przytrzymał

pokrzywdzoną i zadawał jej ciosy nożem w lewą stronę klatki piersiowej i lewe ramie. Ciosów tych było co najmniej 6, jako iż 6 ran ciętych ujawniono na ciele pokrzywdzonej. Narzędziem użytym był nóż kuchenny o długości ostrza 19.5 cm, którym oskarżony zadawał ciosy kierując ruch ręki z góry na dół. W ocenie sądu oskarżony doskonale wiedział jakiego narzędzia używa i w jakie partie ciała pokrzywdzonej godzi. Zadając rany cięte w okolicy klatki piersiowej po jej lewej stronie oraz zadając wiele tych ran oskarżony dał wyraz temu, że chce pokrzywdzoną zabić, wiedział bowiem jak każdy dorosły, zdrowy psychicznie człowiek, że takie ciosy, zadane takim narzędziem i w taką część ciała mogą doprowadzić do śmierci pokrzywdzonej. Uporczywość jego działania, wyrażająca się liczbą ciosów, prowadzi do wniosku, że oskarżony nie tylko godził się na możliwość śmierci pokrzywdzonej, ale i tej śmierci chciał. Dodatkowo oskarżony artykułował swój zamiar mówiąc T. M. (1), że ją zabije.

Sąd ustalił, iż pokrzywdzona była realnie narażona na skutek w postaci zgonu. Wynika to wprost z treści opinii biegłego który przekonująco podał, że ciosy zadawane przez

oskarżonego godziły w takie partie ciała (klatka piersiowa), że realnie zagrażały uszkodzeniem istotnych dla życia człowieka organów wewnętrznych, których uszkodzenie doprowadziłoby do zgonu.

Obrona argumentowała, że o braku zamiaru bezpośredniego spowodowania śmierci pokrzywdzonej świadczy głębokość ran, a raczej ich powierzchowność. Sąd stwierdza, że nie ustalono głębokości ran zadanych pokrzywdzonej. W memencie oględzin biegłego pokrzywdzona była już zaopatrzona medycznie i biegły odnotował jedynie umiejscowienie, przebieg, charakter i długość ran. Fakt iż jedynie jedna z nich została zaopatrzona szwem, a pozostałe plastrami oczywiście pośrednio wskazuje na fakt, że rany te nie były głębokie. Głębokość ran może być jednym z elementów faktycznie przemawiającym za ustaleniem konkretnego zamiaru sprawcy, ale brak tego parametru nie uniemożliwiał sądowi ustalenia takiego zamiaru.

Ponadto w tych konkretnych ustalonych przez sąd okolicznościach zdarzenia to nie głębokość ran zadanych pokrzywdzonej świadczy o sile ciosów oskarżonego.

Nie można przyjąć prostej argumentacji, że skoro rany cięte klatki piersiowej były powierzchowne to znaczy że siła z jaką działał oskarżony nie była duża, a to świadczy o braku zamiaru wyrządzenia pokrzywdzonej faktycznie takiej krzywdy, która mogłaby doprowadzić do jej zgonu. W ocenie sądu istotny wpływ na głębokość zadanych ran miała postawa pokrzywdzonej, aktywne uchylanie się, próby oswobodzenia co powodowało, że nie poddawała się bezwolnie ciosom, jej ciało było w ruchu i w ten sposób mogło dojść do niwelacji siły działania oskarżonego, do uniemożliwienia mu zadawania precyzyjnie głębokich ciosów.

Skutku w postaci śmierci pokrzywdzonej A. D. (1) nie osiągnął, ale osiągnął skutek w postaci spowodowania obrażeń ciała naruszających prawidłowe ich funkcjonowanie na okres nie dłuższy niż 7 dni. Tym samym oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Zdaniem sądu w ustalonym stanie faktycznym przyjęcie kwalifikacji prawnej zachowania oskarżonego z

art. 207 k.k. nie było możliwe.

Pojęcie „znęca się” oznacza działanie albo zaniechanie, polegające na umyślnym zadawaniu bólu fizycznego lub dotkliwych cierpień moralnych, powtarzającym się w czasie albo jednorazowym, lecz intensywnym i rozciągniętym w czasie (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1976 roku, VI KZP 13/75, LEX). Pojęcie znęcania się w podstawowej postaci, ze swej istoty zakłada powtarzanie przez sprawcę w pewnym przedziale czasu zachowań skierowanych wobec pokrzywdzonego. Zatem, poza szczególnymi przypadkami, dopiero pewna suma tych zachowań decyduje o wyczerpaniu znamion przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. (tak: Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 11 grudnia 2003 r., IV KK 49/2003, Lex nr 108048). Sąd Najwyższy uwypukla też w swym orzecznictwie, że „kryterium przedmiotowo-podmiotowe zachowania się oskarżonego wyczerpujące znamiona czynu z art. 207 § 1 k.k. na pewno nie może ograniczać się do systematyczności lub zwartego czasowo i miejscowo zdarzenia, jeśli nie towarzyszy temu

intensywność, dotkliwość i ponizanie w eskalacji ponad miarę oraz cel przewidziany w pojedynczych czynnościach naruszających różne dobra chronione prawem” (tak: wyrok SN z dn. 09.01.2001 r. WA 43/00 LEX nr 550460). Wyjątkowo też za znęcanie się można uznać postępowanie wprowadzone do jednego zdarzenia, zwartego czasowo i miejscowo, lecz odznaczające się intensywnością w zadawaniu dolegliwości fizycznych lub psychicznych, a zwłaszcza złożone z wielu aktów wykonawczych (tak: wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 12 sierpnia 2014 r., Sygn. akt II Ka 388/14). Znęcanie się należy do pojęć ocennych i Sąd na podstawie całokształtu okoliczności sprawy winien ocenić, czy zachowanie sprawcy nosi znamiona znęcania, a dla oceny tej decydujący jest obiektywny punkt widzenia, nie zaś subiektywny osoby pokrzywdzonej. Oczywiście jest zatem, że jeżeli przestępne zachowanie się sprawcy jest krótkotrwałe lub gdy mimo długotrwałości nie jest w stanie wywołać poważnego bólu fizycznego lub cierpienia moralnego u osób wymienionych w art. 207 § 1 kk, to takiego

zachowania się sprawcy nie można uznać za „znęcanie się” (tak: wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 12 sierpnia 2014 r., Sygn. akt II Ka 388/14). Podobnie zdanie wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 sierpnia 1996 r., WR 102/96, Orz. Prok. i Pr. 1997, nr 2, poz. 8, stwierdzając, że znęcanie się to zachowanie, które nie tylko w odczuciu pokrzywdzonego, ale również przy uwzględnieniu kryteriów obiektywnych polega na zadawaniu bólu lub cierpień moralnych (por. wyrok SN z dnia 6 sierpnia 1996 r., WR 102/96, Orz. Prok. i Pr. 1997, nr 2, poz. 8).

Odnosząc powyższe do ustalonego stanu faktycznego sąd stwierdził, iż zachowania oskarżonego w dniach 17 i 19 stycznia 2020 roku nie były skierowane na zadawanie pokrzywdzonej cierpień fizycznych i psychicznych o znamionach znęcania. Nie były to zachowania ani systematyczne, ani rozłożone w czasie, ani też jednostkowo o takiej charakterystyce by uznać że celem sprawcy było nękanie, poniżenie, zadawanie intensywnych cierpień fizycznych czy psychicznych mających na celu znieważenie. Były to dwa zdarzenia jednostkowe,

nakierowanie głównie na wyrządzenie pokrzywdzonej konkretnej krzywdy fizycznej i taki skutek odniosły.			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek,			

Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. D. (1)	1.	1.	<p>sąd wymierzył oskarżonemu za przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. i art. 216 § 1 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności</p> <p>wymierzając taką karę sąd uwzględnił sposób działania oskarżonego - bicie pięściami i rękoma praktycznie po całym ciele pokrzywdzonej - jego zamiar wyrządzenia krzywdy fizycznej pokrzywdzonej oraz skutki, jakie zachowanie oskarżonego wywołało w postaci obrażeń ciała pokrzywdzonej oraz jej znieważenia</p>
	2.	2.	<p>sąd wymierzył oskarżonemu za przestępstwo z art. 13§ 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. karę 10 lat pozbawienia wolności</p> <p>w ocenie sądu taki wymiar kary jest adekwatny do ustalonego bezpośredniego zamiaru pozbawienia życia T. M. (1), sposobu jego realizacji (zadawanie ciosów nożem w klatkę piersiową po lewej stronie i lewe ramię), ilości zadanych</p>

ciosów świadczącej o determinacji oskarżonego oraz wywołanych skutków tak w postaci obrażeń ciała pokrzywdzonej jak i jej strachu, przerażenia, obawy o życie

sąd uwzględnił fakt, iż oskarżony działał pod wpływem alkoholu, podczas gdy od wielu już lat wie o tym, że jest od alkoholu uzależniony, że powinien się leczyć, że alkohol pobudza i skłania go do działań niezgodnych z prawem, agresji (kierowanie pojazdami mechanicznymi pod wpływem alkoholu, uprzednie pobicie T. M. w listopadzie i grudniu 2019 roku). Pomimo posiadania takiej wiedzy oskarżony nie podjął żadnych działań by się leczyć, by nie pić, a świadomie pozostawał w nałogu

sąd uwzględnił również dotychczasową karalność oskarżonego oraz jego sposób życia - całkowicie aspołeczny, pasożytniczy. Nie leczył się, nie pracował, niełożył na utrzymanie dzieci, został pozbawiony praw rodzicielskich. Oskarżony nie zrobił nic by swoje życie na jakiegokolwiek płaszczyźnie poprawić

Sąd uwzględnił wreszcie postawę oskarżonego po dokonaniu przestępstwa - nie udzielił on pomocy pokrzywdzonej,

			<p>nie wezwał pomocy, w zasadzie nie interesował się jej losem</p> <p>w ocenie sądu kara 10 lat pozbawienia wolności to kara sprawiedliwa, adekwatna do tego co oskarżony zrobił (zadane pokrzywdzonej rany) i co zrobić zamierzał (pozbawienie pokrzywdzonej życia) i spełniająca cele prewencji indywidualnej i generalnej. Oskarżony musi zmienić swoje życie, postawę, stosunek do spożywania alkoholu by mógł powrócić do życia społecznego i nie stanowić zagrożenia dla innych.</p>
A. D. (1)	3.	3.	<p>sąd wymierzył karę łączną stosując zasadę absorpcji kary, sąd wziął po uwagę zawartość czasową popełnienia obu przestępstw, fakt popełnienia ich na szkodę tej samej osoby pokrzywdzonej oraz w podobnych okolicznościach, podobny jest też charakter zachowań oskarżonego, nacechowanych agresją fizyczną</p> <p>W ocenie sądu taka kara łączna będzie wystarczająca, a zarazem adekwatna do tego, co oskarżony zrobił.</p>
A. D. (1)	4.	4.	<p>sąd orzekł, że przez okres 5 lat oskarżony ma zakaz bliższych kontaktów z pokrzywdzoną, zakaz</p>

			zbliżania się do niej na odległość nie mniejszą niż 20 metrów
5.	Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU		
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6.	inne zagadnienia		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
Sąd nie orzekł o terapeutycznym systemie wykonywania kary ponieważ uznał, iż brak jest przesłanek (art. 96 kkw) do orzekania takiego systemu wobec skazanego Skazany jest uzależniony od alkoholu, ale jest to uzależnienie proste. Zgodnie z treścią opinii biegłych psychiatrów wystarczającym będzie to, by był poddany leczeniu odwykowemu w ramach programów organizowanych w			

zakładach karnych. Takiej terapii oczywiście oskarżony winien się poddać, ale po to by była ona skuteczna i efektywna jest potrzebna wola współpracy po stronie oskarżonego.

Na poczet orzeczonej kary sąd nie zaliczył okresu tymczasowego aresztowania w sprawie albowiem od dnia zatrzymania wprowadzano oskarżonemu kolejne kary do wykonania, w momencie wydawania wyroku odbywał karę orzeczoną przez Sąd Rejonowy we Wrześni w sprawie II K 63/20.

7. Koszty procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

4.

sąd zwolnił oskarżonego z obowiązku zwrotu kosztów postępowania uznając, iż nie będzie on wstanie ich ponieść

7. Podpis

SSO Danuta Kasprzyk SSO
Piotr Kurczewski